

Carles Mascort, pendonista dels Manaies de Girona: "És el màxim honor que la confraria pot donar a un dels seus membres"

Mascort, que va ser president dels Manaies entre 2004 i 2010, confessa que viu el moment de rebre el penó amb emoció, nervis i ganes que tot surti bé

Què significa per a vostè ser pendonista dels Manaies? És una responsabilitat important perquè és el màxim honor que la confraria pot donar a un dels seus membres. Tinc la sort que quan vingui el maniple, tota la formació quedarà establerta al pont de Pedra i quedarà maco. Com ho viu els moments previs de rebre el penó? Amb molta emoció, nervis i ganes que es produeixi el moment. També amb un punt d'intranquil·litat perquè tot surti bé. També pel vent, perquè aquests dos últims dies hi ha hagut ventades grosses i no pateixo per mi, sinó pels companys manaies que estaran al pont de Pedra, que és un tram obert. A part, hi haurà més de seixanta persones dins del pis i això desborda gairebé la seva capacitat, per la qual cosa també crea un cert neguit. Quin moment espera amb més ganes: l'entrega del penó o la processó del Sant Enterrament? Són moments molt diferents. L'entrega del penó és de caràcter més personal. És quan el maniple ve expressament a casa teva a lliurar-te el penó. La processó de divendres també em fa moltes ganes, però ja no és el dia del pendonista, sinó la funció que té el pendonista de representar la confraria. Com va començar a formar part dels Manaies? Devia tenir disset o divuit anys, era a principis dels anys vuitanta. Em vaig apuntar com a reserva per sortir i, amb paciència, al cap de dos o tres anys vaig començar a sortir a la processó. No ve de família? Els Manaies sempre hem tingut la llegenda negra que només es pot ser manaia si ja tens algun familiar dins l'entitat. No és així, i la màxima demostració és que jo no he tingut cap antecedent familiar a la confraria. Va ser president durant sis anys. Quin lligam té ara amb la confraria? Continuo sent confrare i tinc la condició d'expresident. Col·laboro amb tot el que puc i ajudo a la confraria en moltíssimes coses. Ser-ne expresident és un tema de responsabilitat, perquè des que es va recuperar la confraria el 1940 només hi ha hagut nou presidents. Això demostra que és una institució amb molta estabilitat. Ha continuat sortint en la processó després de ser president. De manaia o amb vesta? Gairebé sempre de manaia, tot i que algun cop ho he fet amb vesta, que és una branca molt estimada a la confraria. Si no hagués estat pendonista aquest any, hauria sortit com a manaia.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/girona/2026/04/01/carles-mascort-pondonista-dels-manaies-128660990.html>